

Kényszerleszállás

Most nem a 2016. március végi valóságos kényszerleszállásra gondolok (a pilóta közömbös hangon beszólt a hangosbeszélőbe, hogy valami nem tetszik neki, biztos, ami biztos, leszállunk: vagy Helsinkiben vagy Koppenhágában, ahol fogadnak minket), melyet beteg nővéremtől (Stockholm) hazajövet valóban átéltem, hanem arra a kényszerpályára, amire 77-78 után kerül az ember fia akaratlanul is. (Már aki megéli.)

Az a kényszerleszállás ott Koppenhága felett nem izgatott, fejtettem a keresztrejtvényeimet, s csak mikor kezdtünk kikászolódni a gépből, láttam meg a sok mentőt, tűzoltókocsit, rendőrautót: mint kiderült – mert rendszerint mindig minden kiderül – folyt a gépből a kerozin. Na igen; ha a pilóta nem észleli a hibát a műszerfalon idejében, most hiába ásítogna a két urnára méretezett kis fali szekrényke az egyik budai templom erre „szakosított” helyiségében, soha oda nem kerültek volna hamvaim, hiszen Észak-Európát beborítva, egy igazi „köztemetőben” szálltak volna szerte a többi utaséval együtt, tökéletes, osztály és vagyoni különbségre nem tekintő egyformaságban. Talán le sem értek volna a földig, hanem még odafent „por és hamu” lett volna belőlünk. (Ily halált adj, Istenem, ily halált adj énnekem...)

Eme másik kényszerleszállás, melyet ki tudja hogyan és mikor kell teljesítenem, azért valamivel jobban nyugtalanít, noha tudom, hisz mindenki tuja, elkerülni nem lehet.

Az emberfia csak megy, mendégél, ahogy illik, vagy legalább is többé-kevésbé ahogy illik, az élte útjának jóval több, mint felén, s nem feltétlenül óhajtana még „belépni”.

Ismerem Weöres Sándor csodálatos versét, ismerem Kodály gyönyörű kórusművét „No, gyere, tedd le”, de még nem mennék, ha nem lenne feltétlenül szükséges.

Mert igaz ugyan, hogy pár nappal az idei „hivatalos” nyárkezdet előtt elég gyalázatos idő van. Már fent kéne lennünk a Bükkben, de ahhoz ott elengedhetetlen egy igazi nyári napsugaras délelőtt, mikor kiszáradnának, megszikkadnának az egész télen bezárt házikóban nyirkosodó ruhák, s főleg ágyneműk. Másnap már eshetne: egy hatalmas fenyőnk kipusztult – az egész Bükkben szenvednek a sajnos nem őshonos fenyők –, fűteni aztán lenne mivel...

De térjünk csak vissza a mindenki számára kötelező igazi kényszerleszálláshoz: nem szeretném itt hagyni feleségemet, s azt még kevésbé, hogy ő hagyjon itt engem, hiszen mindig hűséges volt hozzám. És annyi mindent szeretnék még megélni: Jutka rehabilitálását, Panninak kívánnék egy gyereket, Verát szeretném majd az egyetemen látni (ha nem is feltétlenül egy amerikai egyetemen, pedig az lesz belőle), s akkor még vejeinkről egy szót sem szoltam...

Sajnos az ember telhetetlen, valahogy ilyennek készültünk, legalább is én.

Tele vagyok tervekkel: utazni (miből?), barátokat, jó ismerősöket felkeresni (ittthon és külföldön), olvasni, idegen nyelveken is, melyeket ráadásul időről időre fel kell eleveníteni, mert eltűnnek, ha nem használjuk szinte minden nap. Újabb és újabb zenéket meghallgatni, és a régi, jól bevált számtalan művet, operákat, kamarazenét, dalokat, felsorolni sem lehet.

És ezt a hosszúra nyúlt írást befejezni.

Na, legalább ez most sikerült...